

Изпълват се 145 г. от кончината на Ловчанския митрополит Дионисий

На 29 май се изпълват 145 г. от кончината на Ловчанския митрополит Дионисий.

Той е роден през 1837 година в Берковица със светското име Евстатий Антонов Помаков. След като получил първоначално образование в родното си място бил взет като послушник в Клисурския манастир, където по-късно приел и монашество. През 1867 г. младият духовник е вече йеродякон на Софийската митрополия, а две години по-късно е изпратен на учение в духовната семинария в Белград. След завръщането си е ръкоположен за йеромонах и определен за архиерейски наместник в Берковица. Там се изявява и с активна общественно-просветна дейност като съосновател на местното читалище.

Избран е за Ловчански митрополит на 14 юни 1873 година. Когато през 1873 година екзарх Антим I повиква пред Светия Синод избрания за нов ловчански митрополит Дионисий, за да му съобщи избора, той му казва: „Надевам ся, че ще бъдете верни на православието, на царството и на Църквата ни в борбата с гръцката Патриархия, която не ся знае какъвъ край ще вземе.“ (93-то заседание на Св. Синод, 6 юли 1873 г. стр. 210). В Ловеч Дионисий Ловчански разобличава турски злоупотреби и настоява пред турското правителство за разследване. Достойното му и безкористно служене на църквата и на паството издигат авторитета му и макар твърде млад той е избран на 14 юни 1873 г. за Ловчански митрополит. Още в първата година от неговата дейност в. „Век“ (бр.38 от 28 септември) писал за него, че „с доброто си и благоразумно управление на поверената му епархия е привлякъл

почитанието и любовта на всички.” За жалост крехкият организъм на младия владика заболял от туберкулоза и през средата на 1875 г., едва две непълни години от поемането на Ловчанската епархия, той починал. Но в обществото останало съмнението, че той е отровен по поръчение на местните османски власти, които неведнъж отправяли „съвети” и предупреждения към него.

Това твърдение определено застъпва и големия поет и революционер Христо Ботев. В своя в.”Знаме” (бр.20 от 29 юни 1875 г.) той дава висока оценка на личността и делото на митрополит Дионисий и пряко обвинява османската власт за неговата кончина. Ето и неговите забележителни думи по този повод: „Покойният се е грижил да отвори училища по селата, да прибере в епархията си добри и достойни учители и в сяко едно отношение да бъде защитник на своя угнетен народ... Като патриот и пазител на народните интереси, той сякога се е противил и сякога е изобличал зверствата и злоупотребленията на софийският управител Маасар паша и на ловчанският каймакамин, изверг в пълен смисъл на думата... Той умря от отрова, която е действувала на неговият слаб организъм в продължението на цяла една неделя. Ето така е загинал един от най-добрите и най-достойните наши владици, който с добрината си е правил своето положение и сносно, и полезно за народът. Вечная ти памет, защитнико на народът! Мини и ти в числото на нашите мъченически жертви, на които имената ще се осветят в денят на отмъщението! Амин!”

Митрополит Дионисий бил погребан в притвора на ловчанската църква „Св. Неделя”.

Вечна да бъде паметта му!

bg-patriarshia.bg